

„Brus“ izhaja 5. in 20. dan vsacega meseca. — Cena za vse leto 4 glđ., za pol leta 2 glđ., za četrt leta 1 glđ.
Posamične številke po 20 kr. — Inserati računijo se po 4 kr. petit-vrsta.

Prošnja.

Ko plane v me obupa noč,
O bodi Bog mi Ti v pomoč;
Ti strastij divji plam vpihni,
Ti up v zdvojna prsa vdihni!

Blagóst nebá in srd peklá
Si vděhnil meni v dnó srcá.
Pomagaj Tvoja roka blaga,
Da slast, trpkost me ne premaga.

Duhá jaz Tvojega sem hráam,
Prižgal si v njem ljubezni plám;
Razbij v prah, v nič hram toti,
A luči vgasniti ne daj, ne hoti!

Tvoje oči.

Rad zlatih zvezdic gledam sij,
In duši morska plán godí;
A bolj očesu, duši prija
Čarobnih tvojih svit očij.

Od zvezdic lepše ti goré,
Globoke bolj so kot morjé;
Iz njih mi sije poezija,
Selé nebesa mi v sícé.

Aleksandrov.

Sanje.

(Spisal L. Halévy. poslovenil Radovan.)

Poroka mojega prijatelja Raoula bila je predvčerajšnjim v cerkvi Sv. Klotilde. Navzočnih je bilo mnogo ljudi in cerkveno opravilo se je baš izvrševalo. Duhovnik završil je bil poročni svoj govor z besedami: „Bodita združena na tem svetu do smrti!“ In ker sem prav blizu stal, čul sem, kako je nevesta ženinu zašepetala: „In še po smrti.“

Jaz presenečenja svojega nesem mogel udušiti. Raoul ni vzel mladega dekleta, marveč dražestno mlado grofinjo Jeanne de Charmelien, vdovo mojega prijatelja „Gastona de Chermalien.“ Ljubezniva ta oseba bila je

odmenjena, da osrečuje prijatelja mojega. Po Gastonu je prišel Raoul na vrsto. Na svetu se kaj tacega pogostoma dogaja. Gastona ni bilo več, a Raoul je ostal. Kako pa bode v nebesih z večno zvezo, ako jo je prvemu res ljubila?

Odšel sem iz cerkve, obiskal par zrancev, šel domov, odjahal na sprehod, obedoval v klubu, posetil opero, a ves večer nesem mogel odpraviti neumne misli iz glave, kako se hodeta Raoul in Gaston na onem svetu gledala.

Ulegel sem se v posteljo in zaspal. In tedaj imel sem sanje, katerih nikdar ne pozabim.

Hkratu sem bil na železnični postaji v raj. Prihajali in odhajali so vlaki, odhajali so prazni, prihajali pa več ali menj polni. Postaji načelnik bil je sv. Tomaž; bil je jako prijazen in razlagal mi je službeno organizacijo.

Sedaj je 7 ura in 10 minut. Ekspresni vlak, premo dohajajoč z zemlje, bode skoro tu . . . Čujete, kako piska? Je že tu. Vidite, imamo vagona za vse tri razrede. Sedaj grejo iz vagonov. Le pazite! Prvi in tretji razred sta polna, iz tega smete sklepati, da se religioznost nahaja le v prostem narodu in v višjih stanovih; mej meščanstvom pa je mnogo „voltaire“ — jancev, svobodnjakov in jeduacih ljudij.

Nekoliko hipcev nesem več poslušal zgovornega postaje načelnika; zapazil sem bil namreč svojo mlado vdovo od sv. Klotilde, soprogo Raoula in Gastona. Da, to bila je ona. Lepa glava njena prikazala se je bila pri salonskega vagona oknu, potem pa je lahno in nežno skakljala iz vagona. Malo razburjeno letala je po peronu in klicala: „Raj? Kje je raj? Tjakaj imam vozni list.“

Sedaj pa je prišel sv. Peter k vratam rekoč:

„Bodite toli prijazni in pokažite mi vozni list, gospa!“

— Tu, gospodine!“

— Vse v redu. Tu je uhod v raj.

Mala moja prijateljica priklonila se je uljudno in šla. Mene pa se je polastila brezmejna želja, da idem za njo.

In zdajci bil sem v raji. Bil je skrajni čas. Raoul in Gaston, ki sta vlak pričakovala, skočila sta oba svoji soprogi nasproti.

Gaston prijel jo je za desno roko, potegnil k sebi in vskliknil:

„Jeanne, draga moja Jeanne!“

Raoul pa jo je prijel za drugo roko, potegnil jo na drugo stran in zaklical:

Marta, draga mi Marta!

Imela je namreč dve krstni imeni, in ker je bila rahločutna, ni jej prijalo, da bi za svojega družega soproga imela isto ime, katero je imela za prvega.

Niti Raoul niti Gaston pa ni hotel popustiti plena svojega.

— Jeanne!

— Marta!

— Jaz sem vender prvi tvoj soprog!

— Jaz pa tvoj drugi!

— Pravice moje so neovržne!

— Gospodine, spustite damo!

— Z vami nemam posla, gospodine, vas niti ne poznam.

Sedaj v resnici nesem znal, kaj bi si mislil. Ko sta bila še živa, tikala sta se, drug brez družega ni mogel živeti. Raoul, drugi soprog, bil je neprestano pri Gastonu . . . in hudobni jeziki so trdili . . . a saj se ne sme verjeti, kar hudobni jeziki govoré.

Sv. Tomažu, ki me je spremljal v raj, rekel sem tedaj:

Ta slučaj menda ni posebno redek. Saj je na zemlji veliko žensk, ki zapored vzemó dva moža.

— To je res; kar pa je absolutno novo, to je obeh soprogov gorečnost, s katero se poganjata za ženo. Navadno so možje veseli, če jim ni treba, vzeti žene nazaj.

Isti trenutek pa je množica umaknila se častitljivemu staremu gospodu. To bil je modri Salamon, ki vsak dan večkrat zahaja na kolodvor, ogledat si novo došle lepe gospe. To je bila mala slabost njegova, sicer pa je imel mnogo ugleda mej prebivalci rajskimi.

Ustavil se je, uprašal, kaj da je in povedal se mu je na kratko ves dogodek.

— To je jako jednostavno, rekel je po kratkem premisleku. Gospa je tukaj za plačilo svojemu dobremu obnašanju. Pravico ima do neizkaljene sreče, torej naj se samo odloči, katerega iz te dvojice si izbere.

Jeanne stala je nema in nepremična mej svojima soprogo, ki sta si prizadevala, pridobiti si jo z nežnimi spomini.

„Pomisli, rekel je Gaston, vzel sem te za ženo, ko si imela samo 300.000 frankov dote.“

— A, ko sem te jaz vodil pred altar, nesi imela niti okroglega. Doto svojo potratila si za obleko in ta gospod zapravlil je vse svoje premoženje pri igri in pri dirkah.

— Imela si samo 300.000 frankov in jaz bi bil lahko vzel malo Blanche de Simiane, ki je imela milijon.

Dobro znam, da mi je tvoj oče rekel: Jaz dam svoji hčeri nove dote 300.000 frankov!, a dal mi jo je v bolivijskih delnicah, ki čez par mesecev neso bile vredne niti božjaka.

— Saj vender veš, da sem ti vedno kupoval dragocenosti, čipke in lože. Nekoč plačal sem, ko je nastopila Patti, za jedno ložo tisoč frankov.

— Jaz pa, pripomnil je Gaston, odrekel sem se službi kot husarski častnik, ker ti ni prijala garnizija v Sarroguémines.

— Jaz sem ti vedno slepo zaupal, in ko so mi dohajala brezimna pisma, v katerih se je hotelo vzbujati nezaupnost proti tebi in proti mojemu prijatelju Sericourtu, smejal sem se, kajti bilo je v istini smešno.

Opomniti treba, da se je Jeanne lahno zganila, ko se je izgovorilo ime Sericourt; a Raoul vsega tega ni zapazil.

Sedaj postal je Salamon nevoljen in rekel je:

„Gospa, vi stojite tu, kakor bi se vas vse prav nič ne tikalo. Odločite se vender!“ . . .

Tedaj pa je mlada udova lahno zarudela in rekla:

„Nobenega teh dveh ne maram, ampak onega, ki stoji tamkaj na levi in v svojem ob'ačku tako zaljubljeno namižkuje semkaj.“

Obrnil sem se na omenjeno stran in res ondu uzal Sericourta, ki je zaljubljeno namižkoval iz svojega oblaka.

Jaz umejem vašo željo, odvrnil je Salamon, a kolikor vem, tukajšnji hišni red ne dopušča tacih zvez. A stvar se bode dala uravnati. Še jedno uro in kurirni vlak odpelje se na zemljo. Na ta vlak sedite ter izstopite na postaji „Peklo“. Tamkaj neso tako strogi z obiteljskimi razmerami . . .

Isti hip pa sem se vzbudil, kar še danes obžalujem, kajti jako rad bi bil videl, kakšen je bil te dogodbe konec.

P. n. naročnikom.

Denašnje številko pošljemo še vsem dosedanjim naročnikom, prihodnjo pa bomo poslali le onim, ki bodo dotlej naročnino doposlali.

Uredništvo in upravnštvo „Brusa“.

Pred plesom.

„Na katero stran se bodeš pa danes vrgel?“
— Kjer je največ pod palcem.

Razni listi iz zapuščine nekega župana.

Pod tem naslovom poslal nam je prijatelj našemu listu nekoliko zelo izvirnih spisov, ki svedočijo, kako žalosten je plod prisiljenega nemškutarjenja. Izmej obilice tacih spisov navajamo danes le nastopne:

1. An den N. N. zu . . . . .

Denselben wirt himit aufgetragen das fon Becikirs-hauptmannschaft ist auftragkommen, das sollen Sie Eire Magd binen acht tåg Fermallen, oder wirt sie weiter ekspedirt.

Ich kann nichts mer helfen, weil mich das gesetcliche auftrage fordern.

N. N. Bürgemeister.

2. Hercgeliebtes Becirkshauptmannschaft.

Unser Pfarer wil N. N. nicht keürathen ich bitte ihm eine Nase cu machen.

Hier folgt eine Kratscha.

3. An den Herrn N. N. erster Roth in . . .

Sie werden ersucht und wirt ihnen bekannt gemacht, das sie den 20. Avgust als Rath gewält sind, so werden sie vorgeladen den 19. Ocktober vor Mitag um 9 Uhr zu erscheinen, cu berichten wird, wie das neue Gemeinde Ordnung aufgeseht werden wird.

N. N. Bürgermeister.

4. Pasierschein

Für N. N. fon Haus Nr. 22 er bittet durch seine Mutter um ein Hamatsschein ich kann denselben ertheilen, weil der Gemeinde vorstände um bekannt ist wilang, das der Reisebass gültig ist. weil der Becirkshauptmannschaft ist von hür 7 Stund entfernt, so weis man nicht, wilang das ein Reisebass gültig ist so wirt im so lang Pasirt das der Pass gültig ist,

Bürgermeister an der Ortsgemeinde . . . . .

5. An den N. N. im P.

Über vorkommene beschwerde wirt den selben aufgetragen das er den vorbereiteten Gebeichalte gleich bei empfangen dieser cuschrift, das Holc aufheben oder Ab-cimmern losen übringens wirt bar 5 fi. Strafe auferligt

6.

N. N. hat schon am 15. Oktober von Höramt eing-erük.
N. N. Bürgermeister.

„Prišel sem Vas ekscelenca prosit, da bi jutri vsprejeli slovensko deputacijo, a jo ne pustili dolgo čakati.“

— „Ljubi moj, bodite brez skrbij, Slovence jaz itak hitro odpravljam.“

Zabavna naloga.

(Priobčil J. Š.)

†	†	•			Pobožen mož starega zakona.
.	.	.	†	•	Poljski pridelek.
†	†			•	Filozof v Krotonu.
†				•	Slovensko pleme na Ogerskem.
†				•	Mesto v Kavkazu.
†				•	Mesto v Italiji.
†				•	Jugoslavlani v stari dobi.
†				•	Prebivalec Rusije.
†				•	Žensko ime.
†				•	Kraj, kjer je dr. L. Toman umrl.

a, b, ci, daun, fi, ga, gor, il, im, ir, is, jo, ki, pi, pro, r, r, ro, slo, so, ta, ta, ta, tar, ti, va.

Kvadrati z † zaznamovani povedó ime in priimek, z „o“ zaznamovani pa pesniško ime znanega slovenskega pesnika.

Ščinkovčeva pesen.*)

Žužemberski požarni brambi v svarilo jo poklonil
Plaški fant; poje se vsaka kitica kakor znana „Oj ne-
srečna dva Taljana“ ali dve in dve kitici kakor pesen
„Starega Kranjca“ ali kakor Dunajska „So lang der alte
Steffel“, dovoljeno je pa tudi nov napev napraviti.

1.

Žužemberški oj gasilci,
Vaše zapeljivke vmes
Vsem izrasejo naj rilci,
Vrag pa vzame naj vaš ples!

2.

Vsi drvite se po podi,
Cepetate mi z nogo.
Ko podil bi sam vas zlodi,
Joj, kak stiskate roko!

3.

Lizete se svojej Mici
Izprašujete reči,
Kakor da ste v spovednici
Kdaj že v Prečini bili.

4.

Ni pomagalo rotenje,
Nič na prižnici moj krič
Grešna sta vas poželjenje
Gnala v peklo in hudič!

5.

Mali sodec in krvavi
Tudi Lah se je vrtil,
Še mesar, ni moč pa v glavi,
Babe, da bi tu zvrstil.

6.

Dva sta para izostala
Nista hotla iti v past
Vsled poroke sta se bala
Strah zares je božja mast!

7.

Pač očaki so plesali,
V božjo čast si prav lahno
Pomižk'vali in žugali,
Tudi je peklensko b'lo.

8.

Zdaj se grize kot zverina
Ko se raja polstertanc,
Bal, in ziblje si le sina
Ali išči si svoj kranc!

9.

To je Sodoma, Gomora,
Konec mora biti hud
Žveplo na ves, hej, hoj, huj,
Žvižgam: fuj, čifuj, čifuj!

10.

Konkordat že nam se kaže,
S kurami boš hodil spat,
Kdor nam rok in škoren ne maže,
V Peglezen bo šel na Grad.

11.

Če pri nas ne tarokira
Šomašter, je grd falot,
Če z miz „talarje“ pobira,
Oslu recimo gospod.

12.

V krčmo služiti ne, dekleta!
Vodo nosi naj krčmar,
Če skušnjava te obleta
Marš, v Ameriko magar'!

13.

Ako plačate piščali
In stopnice do cerkvé,
Bomo plesat pomagali,
Saj se sline nam cedé.

14.

Naš denar pač nima teka,
Torej fantič in dekle
Iz srebra nam dajte leka,
Pa ste božji, he, he, he!

Dopisi.

Iz Grab pri Središči. Nekdanje posebnosti oseb, krajev itd. bile so neredko uzrok raznih grbov. Zatoraj so naši Grabljenci morali že nekdanj „prilicni“ biti, ker imajo za svoj grb „priliko“. Tudi ni čuda! Imeli so dosedaj v sredi vasi šolo, v kateri so se po dobrih učiteljih prilicno dosti naučili. Svojemu grbu so pa še sedaj zvesti; porabijo vsako priliko, ter jo skušajo prilicno v svoje dobro obrniti. Kupili so za zidanje šole „prilicni prostor“, katerega so hoteli brezplačno odpustiti. Vsako priliko so porabili in ugovarjali zidanju šole v Središči tako dolgo, da jim ni treba odstopiti prostora, ostane torej njih lastnina, katera jim bo prilicno dosti nesla — kar jim iz srca voščimo.

Šolsko poslopje so dosedaj o vsaki priliki rabili. Tam imeli so razne volitve, cepljenje koz itd., v novejšem času skrbita pa njih župnik in cerkovnik za to, da jim je šola kaj priljubljen kraj. Cerkovnik toči o svetkih v šoli méd (medico), župnik pa že več let v šolski kuhinji „žganjari“, kjer se pri kapljici „hudičevega sc . . .“ (kakor njih Gospoda tej pijači pravi) o domačih rečeh kaj radi pogovarjajo. Sklenili so baje prihodnje leto v šolskem hramu tudi „koliniti“, perje čehati in koščice luščiti. Povejte mi še jedno tako „prilicno“ šolo.

Pa čujte! Dasiravno je to šolsko poslopje „za vse“ tako pripravno, je vendar gospóda tam na Dunaji ukazala, da se mora nova šola v Središči zidati, v stari se pa bodo stanovanja učiteljem priredila. Sedaj je njih „up šel po vodi“ ali bodo za njim jadrjali se ne vé, pa če bódo, tako vesela jim nova šola ne bode, kakor jim je stara bila „prilicna“.

*) Pesem ta je sicer bolj lokalnega pomena. A ker bode v Žužemberku izredno dobro došla in ker priča, da so Plaški fantje zelo nadarjeni, dali smo jej drage volje prostora.

V Trnovem.

„Kaj pa gospod Andrej? Ali pridejo res k nam?“

— Wird nix draus! Kaj še ne vedó? Naj no gredó! Tam doli na Ogerskem umrli so škof Primož. Sedaj so pa gospod Andrej dol kompletiral. Saj so „fest“ in „fajn“ gospod.

„Ali jih pa bodo vzeli?“

— Freilich! Saj jim ni para pod njihovim klobukom. Deputacija je že na potu. Paprika Janczi in Bolond Miska prideta semkaj jih prosit.

„Was Sie nicht sagen? Sedaj grem pa hitro Bergantovi Urši pravit. Die bird Augen machen!“

Telegrami „Brsu“:

Središče. Naša požarna bramba „vragu upisana“. Priredila je 25. januarija veselico — a gospod so zjutraj na prižnici povedali, naj se vsak pobožnik ogiba veselic, ker tam v sredi sedi vrag in na „svinjsko kožo“ imena navzočnih zapisuje. Ako bo v tem pustu dosti veselic, bode cena svinjskim kožam poskočila.

Središče. Naš župnik prepovedal je soprogi nekega tržana v cerkveni stol hoditi, ker je mož župnika s tem razžalil, da mu je resnico povedal. Resnica pa oči kolje. Svetujem torej možu, da tega v prihodnje več ne stori, ker, ako župnika še jedenkrat žali, prepovedal bode njega soprogi še v cerkev hoditi.

Središče. Središki župnik igral je s Središčani dve leti „šah“, a navzlic svoji spretnosti je sedaj „matt“. Središčanom tega ni verjel, pa na Dunaji so mu povedali, da je resnica. Sedaj že sam to priznava, dostavlja samo, da more „še enkrat“ vleči. Potegniti bode, a sam še ne vé kam.

Iz Celja, 24. januarija. Danes podkrižali so se trije odlični slovenski prvaki, „zatajivši samih sebe v korist slovenskega naroda,“ na znani okrožnici premodrih Mariborskih državnikov v znamenje, da se hočejo prvega aprila peljati na katoliški podlagi v Gradec, pokloniti se prelatu Karlonu, novemu proroku in spasitelju ubogih Slovencev. Blamaža je sicer gotova, pa kaj zato, saj se bodo blamirali — na katoliški podlagi. Živio!

S Spodnjega Štajerja, 25. januarija. Navdušenost za slovensko-nemško spravo vseobča, izimši nekatere radikalne in brezverske šribarske elemente, ki seveda nimajo ni čuta ni zmisla za takšno uzvišeno in pobožno idejo in za visokomodro in brumno politiko. Ko izproži obče priznано slovensko glasilo „Gr. Volksblatt“ (najbrže 1. aprila) besedo, poda se takoj vse „nemško razumeče in govoreče slovensko občinstvo“ na romarsko pot v

Gradec. Primerno število rožnih vencev se je pri židu Abrahamu Abeles-u že naročilo. Kolikor je znano iz tajnih dogovorov, bode predlagal p. Karlon kot prvo točko sprave, da se damo takoj vsi Slovenci germanizovati — na katoliški podlagi seveda, ker to je prě jedina pot, ki vas tople privede v nebeško kraljestvo. Po dovršeni spravi udarimo z združenimi močmi na vročekrvne Ljubljanske in druge radikalce. Jedna križarska armada (naš odrešenik Karlon in mi nemško-katoliški Slovenci) napravimo naskok od severa, Mahnič od juga. Kalan pripravi med tem ogromno gromado, na kateri se bodeta ad maiorem dei gloriam sežgala „Sl. N.“ in „Brsu“ z vsemi živimi in neživimi brezverskimi pripadki. Konečno zapojemo na razvalinah slovenske narodnosti! Te deum laudamus. — Gott mit uns und hinter uns!

Iz Celja, 1. februarija. Redni slovenski gostje „pri Blaznu“ so z malo večino glasov sklenili, da bodo bodoče tudi slovenski govorili. Ker je vsak začetek težek in da bode uspeh in napredek v slovenščini tem sijajnejši, določila se je globa za vsakega, bodisi profesor ali šribar, ki bode brez potrebe 10 nemških besedij zaporedoma spregovoril, in sicer v prid Sokolskemu Domu. Izjema dovoljuje se le tedaj, kedar se občuje z natakario, koje nežna in rahločutna nemška ušesa se seveda ne smejo oskruniti s slovensko govorico. Isto velja tudi za slučaj, če se prikaže kak Celjski nemčurček, kateri se seveda tudi ne sme s slovenščino provocirati. Dasi znaša kaznen le 1 novc za 10 nemških besedij, nadejati se nam je v kratkem zgradbe Sokolskega doma.

Koch in Bismarck.

„Čujte, doktore, skoro bi vas na vašej slavi zavidal!“

— „Ne, ne, nikarte! Saj sem jaz s svojo mezgo pogorel, kakor vi s svojo politiko.“

V krčmi.

Gost: „Gospod krčmar, tako majhna klobasa za 20 krajcarjev, pa še vrhu tega smrdi!“

Krčmar: „Glejte, ko bi bila večja, bi pa še bolj smrdela.“

Večerni prizor z Žužembarskega trga.

Dva volka Repec in Šepc priplazita se izza trške cerkve.

Repec. Tu se usediva na križpotje, lahko ogledava svetilke, ki so na prodaj in vse drugo, tema je in v zametih ne bo naju nihče opazil.

Šepc. Res dosti bo ostalo v tržki blagajnici, ker je vse lepo prepuščeno ljubemu Bogu, kakor smo mi v tej peklenki zimi. Ali izda se pa mnogo; ficekomisarji veljajo! Tišlarjev Janez, ki trebi korita, Pasarjev veliki fant, ki strže blato, Pepček, ki vozi sneg izpred predstojnikovega stanovanja, Civh, ki vreja vozove; mnogo, mnogo!

R. E. predober je Pintar predober, vsemu ne more kaj! Lej, gori od Janeza zadišalo je nekaj po mesu!

Š. To so le kože, ki jih ima obešene na cesto zaradi lepote in duha, drugo pa oglodata vsak petek sama z gospodom Gusteljnom.

R. Ko bi mogel zadaviti vražjega majorja, ki nam je pobral največ zajcev!

Š. Ali papirniškega?

R. Kaj še! Lahovega.

Š. Ne delaj si slin! Ta je v 1. nadstropji pred komijevimi vratami, in ga ne pusti vun med pohujšljivi svet.

R. Pa ti šla v dohtarjev konjak, saj Nandeta ni ondu.

Š. Le pojdi Lenčiki pogledat na podkev, pokazala ti bo, koliko velja!

R. Ne tuli tako, da naju lovci ne zapazijo! Kaj pa Fizolnarjev Lizon?

Š. Lovcev se ne bojim, saj nima nobeden orožnega lista, z Lizonom pa tudi ne bo nič. Videl sem ga prej v štibelci med ženskami, ko so pošto odpirale. Teta in hčerka ste se jokali, ker bo morala hčerka pričati po pravici in resnici, kaj je pridigoval g. kapelan. Taka ponižnost in pobožnost, pa se tako resnice boji!

R. Zdi se mi, da sem slišal Nacetov glas in nekdo je puškinega petelina napenjal.

Š. Nič se ne boj, saj se jim hlače tresejo; pa pojdiva le proti Zafari, morda vjameva kako miš, tukaj pač ni nič.

(Odideta počasi, za njima čuje se težko sopenje nekaterih Žužembarskih možakov.)

Na plesu.

„Glej mama, kako gospodje dvoranijo Potokarjevi Reziki. Saj niti lepa ni!“

— „Saj se na lepoto ne gleda, ampak le na doto.“

Dnevni utrinki.

Kadar je sila najvišja, je državnega zbera razpust najbližji.

Danes Dunajevski, jutri Steinbach.

Knez primas ogerski, Simor, ostavil je pet milijonov goldinarjev premoženja. Komentar ni težaven.

Nedavno izgubil se je znani „Der dumme Kerl von Wien“. Pri predstavi Grillparzerjeve drame „Ottokars Glück und Ende“ so ga pa srečno zopet našli. „Habeuat sibi!“

Državni zbor bil je razpuščen na sv. Pavla dan. Smemo li misliti, da se je Savl premenil v Pavla, ali pa narobe?

Sem dolgo upal in se bal,
Slovo sem upu strahu dal.
Srcé je prazno, srečno ni,
Nazaj si up in strah želi.

Plener, rodom finančni minister.

V Kranji upisal je vrvar Pucher za sebe in za svoje otroke nemški občevalni jezik, akoravno on nemški le z veliko silo lomi, otroci pa nemški prav nič ne znajo. Radovedni smo v kaki nemščini bode ta Pucher govoril, kadar bode od slovenskih kmetov pobiral „četrtake“ za „štantovino“.

(Curiosum.) Mežnar na Golovci upisal je tud nemški občevalni jezik. Velika radost v kazini Ljubljanski.

Turnarji so imeli na strelišči ples
Bila je polovica Slovencev vmes.
Pardon, Slovence ni smeti jih zvati,
To bili so pravcati renegati.

Narodne zastavice.

(Zapisal Radovan.)

Kaj je na Dunaji po sredi? — (Četrtek.)

Pet krav za groš, po čem pridejo jedna k drugi?
— (Po parkljih.)

S čim revni ljudje repo belijo? — (Z nožem.)

Kdaj je osel tako rigal, da ga je ves svet slišal?
— (V Noetovi barki.)

Kateri zajec se nobenega psa ne boji? — (Leseni, s katerim se čevlji izzuva.)

Kdaj zajca zobje bolé? — (Kudar ga pes ugrizne.)

Kam gre zajec, kadar je sredi gozda? — (Iz gozda vun.)

Kateri svetnik je najmodrejši? — (Tisti, ki ima knjigo zaprto, ker že vse iz glave zna.)

Na drevesu sedelo je osem vrabcev. Anže ustrelil jih je pet. Koliko jih je še ostalo? — (Nobeden, ker so ostali trije odleteli.)

Tiskovna pravda proti „Brusu“.

Gospod Josip Želko, posestnik, trgovec in krčmar v Mali Pristavi, čutil se je zaradi dopisa „Iz Košanske doline“ žaljenega na svoji časti. Najel si je gospoda dr. Papeža in z njegovo pomočjo sedaj „dviga obtožbo“ proti našemu uredniku.

Nam izraz „dviga obtožbo“ silno ugaja, ker je uprav plastičen. Vidimo g. dr. Papeža, oziroma dr. Šušteršiča v vsej svoji dolgosti pred seboj, „dvigajočega obtožbo“ in vihteč jo na vse strani s primerno brezusmiljenostjo.

V slovenski terminologiji bode izraz „dviga obtožbo“ gotovo posajen na častno mesto, ker je tako lep in plastičen in obtoženca že naprej prošinja s strahom in trepetom.

Na nas seveda obtožba ni napravila tega utisa, ker se nam sploh ne zdi osnovana.

Uredništvo „Brusovo“.

Po plesu.

— „Možiček, jaz niti hoditi ne morem, tako me noge bolé.“

— Saj vender nesi toliko plesala!

— „Baš radi tega! Jaz sem se preveč zasedela!“

Najdena priča.

Na krovu nekega translitvanskega parobroda sedita dva potnika, Anglež in Američan ter se živo razgovarjata. Američan mej drugim pripoveduje, da je nekoč v jedni uri 999 golobov ustrelil.

Čemu pa ne rečete rajši 1000?« lakonično pripomni Anglež.

„Ker zaradi jednega goloba nečem biti lažnjivec“, odvrne Američan.

Da bi ga še prekosil, začne pripovedovati Anglež, da je nekdanj na svojem potovanji iz Evrope v Ameriko opazal moža, ki je od Liverpoola do Bostona skoro vedno vstric parobroda plaval.

„Ali ste ga pa zares sami videli?“ upraša hitro Američan.

„Seveda, s svojimi lastnimi očmi.“

„Iskrena vam hvala!“ zakliče na to Američan radostno, „kajti povedati vam moram, da sem jaz bil nedosežni ta plavaš. Nihče mi dosedaj tega ni hotel verjeti, odslej se bodem pa vedno na vas, kot pričo skliceval.“

Gorski.

A-hacelj: Sta li čitala „Slovenca“ in v njem notico „Nesramna laž“? Kaj pravita k temu?

B-hacelj: Da „Slovenec“ preveč kokodaka. Saj to ni nič tacega. Kolikokrat se je že „Slovenca“ kaj jednacega pripetilo!

C-hacelj: Saj res! Predlanskim je trdil, da je naš urednik prisegal, da bode vso mlajšo duhovščino moralno uničil. A svoje nesramne laži doslej še ni preklical.

B-hacelj: In pa laž o agentih, ki „Brus“ širijo mej „cigararcami“!

A-hacelj: Res je, tudi te ni preklical. „Narod“ pa je lojalno priznal zmoto, v katero je bil zapeljan.

B-hacelj: S tem je tudi dokazal svojo resnicoljubnost,

C-hacelj: katere „Slovenec“ ne pozna!

A-hacelj: To je razloček mej njima.

Rešitev zabavnih nalog

iz poslednje številke.

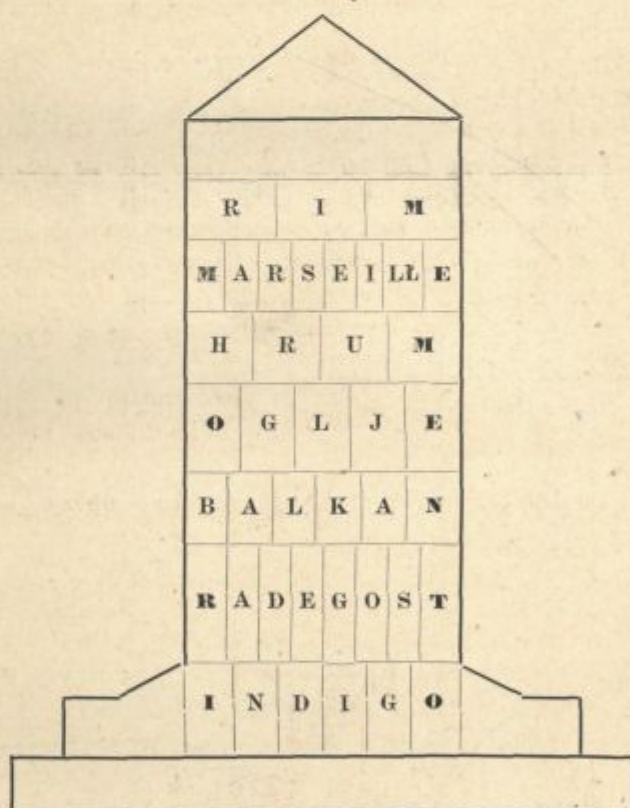
I.

Fortepiano.

Prav so jo rešili: Matej Prosekar v Kotmarivasi na Koroškem, Julij in Fran Čargo v Tolminu, A. J. v Ljubljani.

II.

Mirodvorski spomenik.

Prav so jo rešili: Matej Prosekar v Kotmarivasi na Koroškem, J. Ž. in Ana J. v Ljubljani, Julij in Fran Čargo v Tolminu.

III.

Iz lin visoko vrh vasi
Premilo zvonček se glasi,
In kadar sneg zapade tla,
Po cesti zvonček žvenketa
Spomladi pa nad travo
Vzdiguje zvonček glavo.

Matej Prosekar.

Dalje so jo prav rešili: Ana J. in J. Ž. v Ljubljani, Tone Potisk v Mariboru.

